

Ramón Cabanillas

*Xa o fato de caciques
ladróns e herexes fuxe
ó redentor empuxe
da alma rexional!*

.....

*Camiño, camiño longo,
camiño da miña vida,
escuro e triste de noite,
triste e escuro de día...
¡camiño longo
da miña vida !*

*Vereda, vereda torta
en duras laxes aberta,
arrodada de toxos,
crebada polas lameiras...
¡vereda torta, ti onde me levas!*

*Camiño, camiño longo.
A choiva, a neve e as silvas
enchéronme de friaxe,
cubrironme de feridas...
¡camiño longo da miña vida !*

*Vereda, vereda fonda
de fontes tristes, sen auga;
sen carballos que dean sombra,
nin chouzas que dean pousada..
¡vereda fonda, ti cando acabas!
.....*

*¡Irmáns! ¡Irmáns galegos!
¡Desde Ortegá ó Miño
a folla do fouciño
fagamos rebrillar!
Que vexa a vila podre,
coveira da canalla,
a aldea que traballa
disposta pra loitar.*

*Antes de ser escravos,
¡irmáns, irmáns galegos!
que corra o sangue a regos
desde a montaña ó mar.*

*¡Ergámonos sen medo!
¡Que o lume da toxeira
envolva na fogueira
o pazo señorial!*

*A alma é unha roseira
florecida, acumulada
de rosiñas vermellas
e de rosiñas brancas*

*Alegrías e penas
son o vento que pasa;
ás veces como un bico
ás veces treboada*

*Unha bágoa que xorde
un riso que estala ...
son rosiñas que caen)
da roseira da alma!)*

*Miña nai que me arrola,
un amor que me chama,
a estreliña da gloria
no carreiro da esperanza...*

*Cando a vida comeza,
cantas rosiñas brancas!*

*Un filliño que morre,
un amor que se apaga,
a ilusión que afoxa
no remuíño das augas ...*

*Cantas rosas vermellas
ao mediar a xornada!*

*Xa son vello,) o vento,
o vento de treboada,
desfolloume a roseira,
a roseira da alma).*

*Pero esta dor da Terra
ferida e escravizada ...
que rosiña vermella!
como doe!, como sangra!*

